

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1TdoV/24/2011
Identifikačné číslo spisu:	9505100044
Dátum vydania rozhodnutia:	11.11.2014
Meno a priezvisko:	JUDr. Milan Deák
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2014:9505100044.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí konanom dňa 11. novembra 2014 v Bratislave, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Milana Deáka a sudcov Mgr. Petra Melichera, JUDr. Milana Moravu, JUDr. Gabriely Šimonovej a JUDr. Richarda Bureša v trestnej veci proti obvinenému JUDr. N. N. , pre trestný čin podplácania podľa § 161 ods. 1, ods. 3 písm. b/ Trestného zákona (zák. č. 141/1961 Zb. v znení neskorších predpisov, ďalej len „Tr. zák."), o dovolaní obvineného JUDr. N. N. proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 9. septembra 2008 sp. zn. 2 Toš 2/2007, takto

rozhodol:

Podľa § 386 ods. 1 Tr. por. Najvyšší súd Slovenskej republiky vyslovuje, že uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 9. septembra 2008 sp. zn. 2 Toš 2/2007 a v konaní, ktoré mu predchádzalo, bol z dôvodov § 371 ods. 1 písm. e/, písm. g/ Tr. por.

porušený zákon

v ustanoveniach § 88b Tr. por. (zák. č. 141/1961 Zb.) a § 31 ods. 1 Tr. por. (zák. č. 301/2005 Z. z.) v neprospech obvineného JUDr. N. N..

Napadnuté uznesenie sa z r u š u j e .

Zrušujú sa aj ďalšie rozhodnutia na zrušené uznesenie obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky sa prikazuje, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

Odôvodnenie

Rozsudkom Špeciálneho súdu v Pezinku zo dňa 30. novembra 2006 č. k. PK 2Tš 15/2005-627 bol obvinený JUDr. N. N. uznaný za vinného zo spáchania trestného činu podplácania podľa § 161 ods. 1, ods. 3 písm. b/ Tr. zák., na tom skutkovom základe, že

v presnejšie v nezistený čas v období od 04. do 13. 07. 2004 dňa 13. 07. 2004 na dvoch stretnutiach v Piešťanoch v kaviarni hotela Eden v odpoľudňajších hodinách ako obhajca obvineného Mgr. C. I. vo veci vedenej na Úrade boja proti organizovanej kriminalite, Odbore boja proti organizovanej kriminalite - Stred pod ČVS:PPZ-11/BOK-S-I-2004 požiadal JUDr. K. K., obhajkyňu v tej istej veci obvineného I. U., aby ovplyvnila svojho klienta tak, aby menovaný pri konfrontácii plánovanej na deň 16. 07. 2004 zmenil svoju predchádzajúcu výpoveď tak, aby bola v prospech obvineného Mgr. C. I. a na v poradí druhom stretnutí sľúbil za to JUDr. K. K. a I. U. úplatok vo výške 100 000,- Sk každému z nich, úplatok sa pokúsil odovzdať, čo JUDr. K. K. odmietla a potom, keď obvinený I. U. pri konfrontácii dňa 16. 07. 2004 zmenil svoju výpoveď, dňa 16. 07. 2004 v Piešťanoch v kaviarni hotela Eden v odpoľudňajších hodinách odovzdal JUDr. K. K. sumu 30 000,- Sk, pričom prehlásil, že 25 000,- Sk je určených pre ňu a 5 000,- Sk je určených pre I. U..

Špeciálny súd podľa § 161 ods. 3 Tr. zák. obvinenému uložil trest odňatia slobody v trvaní 2 (dva) roky.

Podľa § 58 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. súd výkon trestu podmienenečne odložil.

Podľa § 59 ods. 1 Tr. zák. súd určil skúšobnú dobu v trvaní 4 (štyri) roky.

Podľa § 55 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. obvinenému uložil trest prepadnutia veci - sumy 30 000,- Sk, ktorá bola použitá na spáchanie trestného činu.

Proti rozsudku podal obvinený odvolanie. Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací, na základe podaného odvolania preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť všetkých výrokov rozsudku, proti ktorým mohol podať odvolanie, i správnosť postupu konania, ktoré predchádzalo vo vzťahu k obvinenému rozsudku, prihliadajúc pritom i na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, a dospel k záveru, že odvolanie obvineného nie je dôvodné.

Odvolací súd nezistil porušenie zákona v konaní hlavného pojednávania v neprítomnosti obvineného, ani v ustanovení JUDr. K. za agenta, preto odvolanie obvineného podľa § 256 Tr. por. účinného do 1. januára 2006 uznesením zo dňa 9. septembra 2008 sp. zn. 2 Toš 2/2007 zamietol.

Proti tomuto uzneseniu podal obvinený v zákonom stanovenej lehote dovolanie, uplatniac dovolacie dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. d/, písm. e/, písm. g/ a písm. i/ Tr. por., teda s odôvodnením, že hlavné pojednávanie alebo verejné zasadnutie bolo vykonané v neprítomnosti obvineného, hoci na to neboli splnené zákonné podmienky, vo veci konal alebo rozhodol orgán činný v trestnom konaní, sudca alebo prísediaci, ktorý mal byť vylúčený z vykonávania úkonov trestného konania, rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom, a rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

Dovolaateľ uviedol, že napriek riadne predloženému dokladu o svojej práceneschopnosti, potvrdenému ošetrojúcim lekárom a preverenému aj Úradom pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou, prvostupňový súd konal hlavné pojednávanie v jeho neprítomnosti a vyniesol vo veci rozsudok. Týmto postupom mu znemožnil sa vyjadriť k vykonaným dôkazom a predniesť záverečnú reč. Prvostupňový súd teda konal v jeho neprítomnosti napriek tomu, že na to neboli splnené podmienky, čím je naplnený dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. d/ Tr. por.

V ďalších dôvodoch dovolania obvinený uviedol, že sudcovia najvyššieho súdu JUDr. Štefan Michálik, JUDr. Emil Bdžoch, JUDr. Štefan Harabin, JUDr. Martin Piovarsky, JUDr. Harald Stiffel, JUDr. Pavol Toman, JUDr. Peter Krajčovič, JUDr. Milan Lipovský a JUDr. Ján Mihál boli uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 6. októbra 2004 sp. zn. 5 Ndt 18/2004 vylúčení z vykonávania úkonov v jeho trestnej veci iba na základe skutočnosti, že rodičia obvineného pracovali v predchádzajúcom období na najvyššom súde, bez zistenia konkrétnych okolností o bližšom priateľskom

vzťahu. Naproti tomu o námietke zaujatosti voči sudcom najvyššieho súdu JUDr. Jozefovi Kanderovi, JUDr. Jurajovi Klimentovi a JUDr. Jurajovi Majchrákovi bolo rozhodnuté uzneseniami Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 8. marca 2007 sp. zn. 3 TošNd 2/2007, 11. apríla 2007 sp. zn. 3 Toš 4/2007 a 26. apríla 2007 sp. zn. 1TošNd 2/2007 tak, že neboli zistené konkrétne skutočnosti, ktoré by preukazovali vzťah predpokladaný v ustanovení § 30 ods. 1 Tr. por. Pritom JUDr. Juraj Kliment bol na právnickej fakulte spolužiakom sestry obvineného, JUDr. S. N., a JUDr. Jozef Kander bol v minulosti generálnym riaditeľom sekcie trestného práva Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky, podieľal sa na založení Špeciálneho súdu a bol priamym podriadeným JUDr. Daniela Lipšica, ktorý bol právnym zástupcom korunnej svedkyne v tejto trestnej veci - JUDr. K. K.. Oznámenie zaujatosti JUDr. Jurajom Majchrákom nebolo senátom rozhodujúcim o námietke zaujatosti akceptované napriek tomu, že na podklade rovnakých dôvodov boli vylúčení z vykonávania úkonov trestného stíhania viacerí vyššie uvedení svedkovia. Taktiež JUDr. Juraj Majchrák zatajil vedome a úmyselne svoj vzťah k svedkyňi JUDr. K. K., keďže v čase, keď bol na Okresnom súde v Trnave, svedkyňa ako prokurátorka zastupovala prokuratúru na pojednávaniach a okrem toho sa vzájomne navštevovali, teda ich vzťah nebol iba vzťahom úradným. Obvinený poukázal tiež na skutočnosť, že o zložení senátu, rozhodujúceho v jeho trestnej veci, rozhodol vtedajší predseda najvyššieho súdu JUDr. Milan Karabín napriek tomu, že bolo rozhodnuté o tom, že je vylúčený z vykonávania úkonov trestného konania v tejto trestnej veci. Na základe vyššie uvedených skutočností dospel obvinený k záveru, že v jeho trestnej veci rozhodli sudcovia, ktorí mali byť vylúčení, čím je naplnený dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. e/ Tr. por.

Dovolateľ v dovolaní taktiež uviedol, že v konaní bolo postupované v rozpore so zásadou in dubio pro reo, do spisu neboli založené žiadne dôkazy svedčiace v jeho prospech. Poukázal na rozhodnutie najvyššieho súdu v správnom konaní zo dňa 15. februára 2007 sp. zn. 3 SŽ 36/2006, kde súd rozhodol, že advokát nemôže byť policajným agentom, pretože pôsobenie advokáta v inštitúte agenta je nezlučiteľné s jeho postavením obhajcu, kde je povinný presadzovať práva a záujmy klienta. JUDr. K. K. pritom bola v tomto prípade v postavení tzv. „agenta provokatéra“, ktorý iniciatívne navádza na spáchanie trestného činu, na čo neboli splnené zákonné podmienky. Túto skutočnosť mali súdy, rozhodujúce vo veci, vyhodnotiť v rámci vykonaného dokazovania. Ničím nebolo preukázané, že suma 30 000,- Sk mala niečo spoločné s trestnou činnosťou, kde boli trestne stíhaní obvinení, ktorí boli klientmi obvineného a svedkyne K. v postavení obhajcov.

V tomto postupe súdov vidí obvinený naplnenie dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. g/, písm. i/ Tr. por.

Obvinený vzhľadom na vyššie uvedené navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky vyslovil porušenie zákona a zrušil napadnuté uznesenie najvyššieho súdu, ako aj jemu predchádzajúci rozsudok Špeciálneho súdu v Pezinku.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací, v päťčlennom senáte uznesením zo dňa 17. septembra 2009 sp. zn. 1 TdoVš 1/2009 podľa § 382 písm. c/ Tr. por. odmietol dovolanie obvineného.

Dovolací súd v odôvodnení rozhodnutia uviedol, že na konanie hlavného pojednávania dňa 30. novembra 2006 v neprítomnosti obvineného boli zachované všetky procesné podmienky. K otázke námietky zaujatosti sudcov najvyššieho súdu, dovolací súd konštatoval, že týmito sa niekoľkokrát zaoberali príslušné senáty najvyššieho súdu, rozhodnutia sú právoplatné a je nevyhnutné ich rešpektovať. Čo sa týka postavenia svedkyne JUDr. K. K. ako agenta a prípustnosti dôkazu jej výsluchmi v konaní, dovolací súd dospel k názoru, že tieto dôkazy boli vykonané v súlade s príslušnými ustanoveniami Trestného poriadku, pričom na tom nemôže nič zmeniť ani rozhodnutie najvyššieho súdu v správnom konaní, z ktorého vyplýva, že postavenie advokáta v trestnom konaní je v rozpore s procesným postavením agenta podľa príslušných ustanovení Trestného poriadku. Takýto záver môže mať význam iba z hľadiska prípadného disciplinárneho postihu príslušného advokáta, avšak nemôže mať negatívny dopad na použiteľnosť tohto dôkazu v trestnom konaní, ak boli dodržané všetky príslušné procesné ustanovenia. K porušeniu zásady in dubio pro reo dovolací súd uviedol, že je na rozhodnutí konajúceho súdu, aké dôkazy v konaní vykoná.

Obvinený sťažnosťami, podanými na Ústavný súd Slovenskej republiky dňa 7. decembra 2009, namietol porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy, práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 dohovoru uzneseniami Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 17. septembra 2009 sp. zn. 1 TdoVš 1/2009 a sp. zn. 1 TdoVš 2/2009. Súčasne namietol porušenie jeho práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 1 ústavy a podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v spojení s čl. 47 ods. 3 a čl. 49 ústavy aj uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 9. septembra 2008 sp. zn. 2 Tošs 2/2007, ako aj konanie a rozhodovanie o uložení poriadkovej pokuty uznesením špeciálneho súdu zo dňa 5. septembra 2006, o ktorej najvyšší súd rozhodoval uzneseniami zo dňa 21. septembra 2006 sp. zn. 1 Toš 60/2006 a dňa 19. júla 2007 sp. zn. 1 TdoVš 2/2007.

Na podklade sťažností obvineného Ústavný súd Slovenskej republiky nálezom zo dňa 9. marca 2011 č. k. I. ÚS 129/2010-33 rozhodol, že postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 1 TdoVš 1/2009 a uznesením zo dňa 17. septembra 2009 bolo porušené základné právo JUDr. N. N. na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení so základným právom na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy, právo na verejné a spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a právo na účinný právny prostriedok nápravy podľa čl. 13 dohovoru. Uvedené uznesenie zrušil a vec vrátil najvyššiemu súdu na ďalšie konanie. Zároveň vyslovil, že aj postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Tošs 22/2007 a jeho uznesením zo dňa 9. septembra 2008 bolo porušené základné právo JUDr. N. N. na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení so základným právom na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy a právom na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Uvedené uznesenie zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie. JUDr. N. priznal náhradu trov konania v sume 368,55 €, ktorú bol najvyšší súd povinný zaplatiť na účet JUDr. S. H., advokátky, do dvoch mesiacov od právoplatnosti nálezu. V prevyšujúcej časti sťažnostiam nevyhovel.

Vo vzťahu ku konaniu vedenému pod sp. zn. 1 TdoVš 1/2009 ústavný súd najvyššiemu súdu vytkol, že meritorne neskúmal, či sudca JUDr. Juraj Majchrák mal, alebo nemal byť vylúčený z vykonávania úkonov trestného konania vzhľadom na jeho rodičov, ktorí pôsobili na Najvyššom súde Slovenskej republiky. Ústavný súd bol toho názoru, že dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. e/ Tr. por. neumožňuje odmietnuť dovolanie len odkazom na iné rozhodnutie o vylúčení, resp. nevylúčení sudcov odvolacieho súdu, a to najmä za situácie, keď existujú dve protichodné rozhodnutia týkajúce sa námietky zaujatosti.

Ústavný súd považoval za arbitrárne aj odôvodnenie uznesenia dovolacieho súdu k dovolateľom uplatneným dovolacím dôvodom, že súdy nesprávne právne posúdili zistený skutok, keď namiesto návodu na trestný čin krivej výpovede a nepravdivého znaleckého posudku podľa § 175 ods. 1 písm. b/ Tr. zák. obvineného uznali za vinného zo spáchania trestného činu podplácania podľa § 161 ods. 1, ods. 3 písm. b/ Tr. zák. a na to nadväzujúci dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. a/ Tr. por., že pri takejto právnej kvalifikácii by nebol príslušný špeciálny súd. Dovolací súd sa s uvedenými dôvodmi vysporiadal iba jednou vetou, keď konštatoval, že rozhodnutiam súdov nie je možné nič vytknúť. Dovolací súd žiadnym spôsobom nezdôvodnil, prečo konanie obvineného nenaplnilo znaky návodu na trestný čin krivej výpovede a nepravdivého znaleckého posudku.

K sťažnostnej námietke obvineného ohľadne použitia agentky - advokátky, a tým získania procesne nepoužiteľných dôkazov, ústavný súd uviedol, že neakceptoval výhrady sťažovateľa, pretože nezistil rozpor so zákonnou úpravou inštitútu agenta.

Ústavný súd napokon konštatoval, že dovolací súd mal rozhodovať na verejnom zasadnutí, nakoľko zistil dovolacie dôvody dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. d/, písm. e/, písm. g/ a písm. i/ Tr. por.

K nálezu ústavného súdu pripojil odlišné stanovisko sudca Milan Ľalík, ktorý nesúhlasil s názorom ústavného súdu o nemožnosti akceptácie výhrad sťažovateľa k nezákonnosti použitia dôkazu získaného agentom, ktorý považoval za formalistický. Podľa jeho názoru je pre právny štát dôležitejšie fungovanie advokácie bez agentov, pretože agent - advokát je riadený príslušníkmi Policajného zboru, a teda koná proti svojmu klientovi, čo znižuje vážnosť advokácie.

Dňa 20. decembra 2013 bolo najvyššiemu súdu doručené doplnenie dovolania podané obvineným. Obvinený, s ohľadom na nález ústavného súdu, k dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. e/ Tr. por. poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 27. februára 2013 sp. zn. 1 Tdo V 24/2011 s tým, že aj v jeho trestnej veci konali sudcovia, ktorí mali byť vylúčení, pričom uviedol tie isté dôvody ako vo svojom dovolaní zo dňa 13. marca 2009. Nad rámec pôvodného dovolania obvinený konštatoval, že z konania prvostupňového súdu nebol vylúčený sudca JUDr. Ján Hrubala, ktorého sa verejne zastal JUDr. Daniel Lipšic, napriek usvedčeniu z disciplinárneho previnenia. Rozsudok o odsúdení obvineného potom JUDr. Lipšic predložil správnomu senátu najvyššieho súdu ako dôkaz, že obvinený bol JUDr. K. usvedčený z korupcie.

Obvinený ďalej uviedol, že u JUDr. Juraja Klimenta je nepochybná jeho zaujatosť, keďže na obvineného podal trestné oznámenie za ohováranie. Trestné stíhanie bolo uznesením Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky zo dňa 8. apríla 2011 sp. zn. XIV Pz 3/2011-8 zastavené a sťažnosť JUDr. Klimenta uznesením zo dňa 29. júna 2012 zamietnutá. V tejto súvislosti poukázal aj na zaujatosť JUDr. Petra Hatalu, keďže s JUDr. Klimentom pôsobil v rámci senátu na Obvodnom súde Bratislava II, Mestskom súde v Bratislave a na Krajskom súde v Bratislave.

Vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. obvinený opätovne konštatoval, že súdy nezodpovedali, v čom boli naplnené znaky skutkovej podstaty trestného činu podplácania a aké dôkazy to preukazujú. Podľa obvineného mohol byť skutok kvalifikovaný iba ako návod na trestný čin krivej výpovede a nepravdivého znaleckého posudku podľa § 175 ods. 1 písm. b/ Tr. zák.

V ďalšej časti doplnenia dovolania obvinený rekapituloval výpovede svedkyne JUDr. K. K., hodnotil „zmenu výpovede“ I. U. vo vzťahu k Mgr. C. I. a k dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g/ Tr. por. zopakoval nezákonnosť advokátky JUDr. K. K. ako agenta.

Dovolaciemu súdu navrhol, aby vyslovil porušenie zákona a napadnuté rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 9. septembra 2008 sp. zn. 2 Toš 2/2007, ako aj jemu predchádzajúce rozhodnutie Špeciálneho súdu v Pezinku zo dňa 30. novembra 2006 sp. zn. PK Tš 15/2005, ako aj obsahovo nadväzujúce rozhodnutia, zrušil a súčasne nariadil, aby súd vec rozhodol v inom zložení senátu, alebo aby ju rozhodol iný sudca.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 377 Tr. por.) po zistení, že niet žiadneho zákonného dôvodu pre odmietnutie dovolania obvineného, preskúmal na neverejnom zasadnutí (§ 382a Tr. por.) zákonnosť a odôvodnenosť výroku napadnutého uznesenia, proti ktorému dovolateľ podal dovolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo, so zameraním sa na dôvody dovolania podľa § 371 Tr. por. uvedené v podanom dovolaní (ktorými je podľa § 385 ods. 1 Tr. por. dovolací súd viazaný) a zistil, že dovolanie podané obvineným je čiastočne dôvodné. Dovolací súd vyhlásil rozsudok verejne.

Úlohou Najvyššieho súdu SR v predmetnej veci bolo predovšetkým riadne sa vysporiadať s predmetným nálezom Ústavného súdu, ktorým bolo zistené porušenie základného práva JUDr. N. N. na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení so základným právom na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy, právo na verejné a spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a právo na účinný právny prostriedok nápravy podľa čl. 13 dohovoru. Zároveň bolo úlohu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vysporiadať sa s porušením základného práva JUDr. N. N. na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení so základným právom na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy a právom na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v konaní vedenom pod sp.

zn. 2 Tošs 22/2007 a jeho uznesením zo dňa 9. septembra 2008.

Ústavný súd Slovenskej republiky vo svojej rozhodovacej činnosti posudzoval porušenie práva na spravodlivé súdne konanie a účinný prostriedok nápravy podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v súvislosti s vykonaním verejného zasadnutia vo viacerých konaniach (pozri č.k. II. ÚS 6/2011 - 14), pričom dospel k záveru, kedy je potrebné, aby sa uskutočnilo verejné zasadnutie.

Následne najvyšší súd ako súd dovolací (§ 377 Tr. por.) v dovolacom konaní vedenom pod sp. zn. 1 TdoV 24/2011, primárne konštatoval, že dovolanie je prípustné (§ 368 ods. 1 Tr. por.), že bolo podané oprávnenou osobou a v zákonom stanovenej lehote (§ 369 ods. 2 písm. b/ Tr. por. a § 373 Tr. por., § 370 Tr. por.), že boli splnené jeho podmienky (§ 372, § 373 ods. 2, § 374 ods. 1, ods. 2 Tr. por.) a že nezistil dôvod na jeho odmietnutie (§ 382 písm. a/ až písm. f/ Tr. por.).

Ďalej určil termín neverejného zasadnutia na deň 11. november 2014, keďže platná právna úprava umožňuje dovolaciemu súdu prejednanie veci na neverejnom zasadnutí, ak súd zistí preukázanie dovolacích dôvodov v dovolaní podanom v prospech obvineného a je zrejmé, že vytýkané nedostatky povedú k vysloveniu porušenia zákona, k zrušeniu napadnutého rozhodnutia a k prikázaniu veci súdu, spravidla o ktorého rozhodnutie ide, na nové prerokovanie a rozhodnutie. Dovolací súd zistil, že sú dané dôvody dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. e/ a písm. g/ Tr. por.

Dovolateľ predovšetkým namietal, že v odvolacom konaní rozhodoval sudca JUDr. Majchrák, ktorý mal byť z konania vylúčený, pretože mal nielen pracovný, ale aj priateľský vzťah s rodičmi obvineného.

Podľa § 31 ods. 1 Tr. por. z vykonávania úkonov trestného konania je vylúčený sudca alebo prísediaci sudca (ďalej len "prísediaci"), prokurátor, policajt, probačný a mediačný úradník, vyšší súdny úradník, súdny tajomník a zapisovateľ, u ktorého možno mať pochybnosť o nezáujatosti pre jeho pomer k prejednávanej veci alebo k osobám, ktorých sa úkon priamo týka, k obhajcovi, zákonnému zástupcovi, splnomocnencom alebo pre pomer k inému orgánu činnému v tomto konaní.

Cieľom ust. § 31 ods. 1 Tr. por. je zabezpečiť nestrannosť trestného konania ako celku a jednotlivých úkonov vykonávaných počas tohto konania. Rozhodnutie o vylúčení sudcu z dôvodov taxatívne vypočítaných v citovanom ustanovení, t. j. pre pomer k prejednávanej veci alebo k osobám, ktorých sa úkon priamo týka, ako aj k ďalším osobám uvedeným v danom ustanovení, predstavuje výnimku z ústavnej zásady, podľa ktorej nikto nesmie byť odňatý svojmu zákonnému sudcovi s tým, že príslušnosť súdu aj sudcu ustanoví zákon. Vzhľadom na uvedené možno sudcu vylúčiť z prejednávania a rozhodovania pridelenej veci iba celkom výnimočne a zo skutočne závažných dôvodov, ktoré sudcovi bránia rozhodovať v súlade so zákonom, spravodlivo a nezáujato.

Zákon pritom predpokladá možnosť vylúčenia sudcu z rozhodovania v trestnej veci nielen v prípade skutočne preukázanej zaujatosti, ale i keď by mohla vzniknúť čo i len pochybnosť o jeho nezáujatosti.

Sudca JUDr. Majchrák namietol svoju zaujatosť z dôvodu, že matka obvineného pracovala v kancelárii podpredsedu najvyššieho súdu v období, keď funkciu podpredsedu súdu zastával JUDr. Majchrák. Na najvyššom súde taktiež pracoval otec obvineného ako predseda senátu.

Skutočnosť, že rodičia obvineného mali priateľský a pracovný vzťah k sudcovi prejednávajúcemu odvolanie podané ich synom, vzbudzuje dôvodné pochybnosti o nezáujatosti jeho rozhodovania. Pochybnosť umocňuje aj fakt, že obvinený navštevoval rodičov v práci, kde prichádzal do kontaktu aj so sudcom JUDr. Majchrákom, ktorý sám v námietke zaujatosti (č. l. 752) uviedol, že osobne poznal obvineného.

Uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 6. októbra 2004 sp. zn. 5 Ndt 18/2004 boli vylúčení z vykonávania úkonov trestného konania v prejednávanej veci viacerí sudcovia trestnoprávneho

kolégia najvyššieho súdu práve pre ich vzťah k rodičom obvineného. Je preto celkom nepochopiteľné, že JUDr. Majchrák, ktorý bol taktiež členom kolégia a sám namietol svoju zaujatosť, vylúčený nebol, hoci prinajmenej rovnako naplnil kritéria, pre ktoré iní sudcovia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v tejto veci vylúčení boli.

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. e/ Tr. por. bol daný.

K dovolateľovým námietkam zaujatosti sudcov JUDr. Klimenta, JUDr. Hatalu a JUDr. Hrubalu považuje dovolací súd za potrebné uviesť, že tieto sú irelevantné. Uznesením najvyššieho súdu zo dňa 12. novembra 2010 sp. zn. 6 Ndt 17/2010 bol JUDr. Kliment vylúčený z vykonávania úkonov trestného konania. Jeho pracovný vzťah k sudcovi JUDr. Hatalovi by mohol vyvolať pochybnosť o nezaujatosti sudcu JUDr. Hatalu v prípade iného postavenia medzi sudcami (napr. sudca a poškodený), nakoľko Trestný poriadok vyžaduje pochybnosť o nezaujatosti pre pomer k prejednávanej veci alebo osobám, ktorých sa úkon priamo týka. Rozhodovanie sudcov v rámci senátu nie je takýmto pomerom. Rovnako konštatovanie, že JUDr. Lipšic mal „podržať“ sudcu JUDr. Hrubalu pri disciplinárnom stíhaní a z tohto dôvodu bol zaujatý, je len špekuláciou, ktorá bez ďalšieho preukázania priateľského vzťahu medzi nimi, nie je spôsobilá vzbudiť pochybnosť o nezaujatosti sudcu.

Podľa názoru dovolateľa súdy rozhodli na základe nezákonného dôkazu - výpovede svedkyne JUDr. K., ktorá bola ustanovená za agenta.

Ústavný súd Slovenskej republiky zaujal k danej problematike v náleze zo dňa 9. marca 2011 rozličné stanoviská. V prvom prípade neakceptoval výhrady obvineného k zákonnosti použitia dôkazu získaného agentom, pretože nezistil rozpor so zákonnou úpravou inštitútu agenta. Odlišné stanovisko prezentoval sudca Milan Lalič, podľa ktorého je používanie agenta, resp. agenta - advokáta v mnohých smeroch v kolízii s právom na spravodlivý proces.

Napriek skutočnosti, že ústavný súd v tejto časti dovolaciemu súdu nevytkol porušenie zákona, dovolací súd v inom zložení senátu, ako bol ustanovený pri predchádzajúcom rozhodovaní o dovolaní, sa opätovne zaoberal oprávnenosťou použitia agenta a na to nadväzujúcou zákonnosťou získaného dôkazu.

Podľa § 12 ods. 12 Tr. por. agentom je príslušník Policajného zboru, ktorý na základe príkazu príslušného orgánu činného v trestnom konaní prispieva k odhaľovaniu, zisťovaniu a usvedčovaniu páchateľov obzvlášť závažných trestných činov, korupcie a trestného činu podľa § 158 Trestného zákona; pri odhaľovaní, zisťovaní a usvedčovaní páchateľov korupcie môže byť agentom aj osoba ustanovená Ministerstvom vnútra Slovenskej republiky.

Podľa § 88b ods. 1 Tr. por. pri odhaľovaní, zisťovaní a usvedčovaní páchateľov obzvlášť závažných trestných činov, korupcie a trestného činu podľa § 158 Trestného zákona možno použiť agenta. Jeho použitie je prípustné len vtedy, ak odhaľovanie, zisťovanie a usvedčovanie páchateľov uvedených trestných činov by bolo iným spôsobom podstatne sťažené a získané poznatky odôvodňujú podozrenie z trestnej činnosti alebo úmyslu osoby spáchať takýto trestný čin.

Podľa § 88b ods. 2 Tr. por. konanie agenta musí byť v súlade s účelom tohto zákona a musí byť úmerné protiprávnosti konania, na odhaľovaní, zisťovaní alebo usvedčovaní ktorého sa zúčastňuje. Agent nesmie iniciatívne navádzať na spáchanie trestného činu; to neplatí, ak ide o korupciu spáchanú verejným činiteľom alebo zahraničným verejným činiteľom, ak možno dôvodne predpokladať, že páchateľ by spáchal taký trestný čin aj vtedy, ak by príkaz na použitie agenta nebol vydaný.

Podľa § 18 ods. 1 veta prvá zák. č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o advokácii“) advokát je povinný pri výkone advokácie chrániť a presadzovať práva a záujmy klienta a riadiť sa jeho pokynmi.

Podľa § 18 ods. 2 veta prvá cit. zákona advokát je povinný pri výkone advokácie konať čestne a svedomito, dôsledne využívať všetky právne prostriedky a uplatňovať v záujme klienta všetko, čo podľa svojho presvedčenia pokladá za prospešné. Advokát je povinný pri výkone advokácie konať čestne a svedomito, dôsledne využívať všetky právne prostriedky a uplatňovať v záujme klienta všetko, čo podľa svojho presvedčenia pokladá za prospešné.

Podľa § 18 ods. 3 cit. zákona advokát postupuje pri výkone advokácie tak, aby neznižoval dôstojnosť advokátskeho stavu. V záujme toho je povinný dodržiavať pravidlá profesijnej etiky a iné pravidlá, ktoré určuje predpis komory.

Podľa § 23 ods. 1 cit. zákona advokát je povinný zachovávať mlčanlivosť o všetkých skutočnostiach, o ktorých sa dozvedel v súvislosti s výkonom advokácie, ak osobitný predpis na úseku predchádzania a odhaľovania legalizácie príjmov z trestnej činnosti a financovania terorizmu neustanovuje inak.

Podľa § 23 ods. 9 cit. zákona povinnosť zachovávať mlčanlivosť sa nevzťahuje na prípad, ak ide o zákonom uloženú povinnosť prekaziť spáchanie trestného činu.

Advokátka JUDr. K. K. bola za agenta ustanovená príkazom Krajského súdu v Bratislave zo dňa 15. júla 2004 č. k. I GO-V-652/2-2004-3. Pri ustanovovaní agenta boli splnené podmienky podľa § 88b ods. 1 Tr. por. len v tom, že sa jednalo o trestný čin korupcie (t.j. len z hľadiska tejto formálnej stránky); úplne sa však prehliadla materiálna stránka veci spočívajúca v zásadnej neprípustnosti spojenia inštitútu agenta s poslaním advokáta (vylúčení možnosti založenia takéhoto dvojitého statusu). Odhliadnuc od toho, že použitie agenta je prípustné pri odhaľovaní, zisťovaní a usvedčovaní páchateľov vymedzených trestných činov za predpokladu, že iným spôsobom by to bolo podstatne sťažené.

Z výpovede svedka W. J., policajta Odboru boja proti organizovanej kriminalite - Stred, pracovisko Žilina, vypočutého na hlavnom pojednávaní konanom dňa 30. novembra 2006, vyplýva, že polícia mala podozrenie zo spáchania trestného činu korupcie z operatívno-pátracej činnosti. Následne kontaktovala svedkyňu K., ktorá túto informáciu potvrdila a bola požiadaná o pôsobenie v postavení agenta, pričom na stretnutie s obvineným JUDr. N. išla s nainštalovaným zariadením na odpočúvanie rozhovoru.

Najvyšší súd Slovenskej republiky po preskúmaní veci dospel k záveru, že povolanie advokáta je nezlučiteľné s postavením agenta. Advokát je pri výkone svojho povolania viazaný ústavou, zákonmi a pokynmi klienta. Vzťah medzi advokátom a klientom je dôverným vzťahom, chráneným zákonom. Ustanovením za agenta vystavuje advokát svojho klienta nebezpečenstvu vyzradenia dôverných informácií, ktoré požívajú štátom uznanú povinnosť mlčanlivosti, polícii. Za informácie sa pritom nepovažujú len informácie od klienta, ale aj získané v súvislosti s ním. Na neprípustnosť porušenia dôverného vzťahu nemá vplyv ani skutočnosť, že by advokát vystupoval ako agent v inej trestnej veci, nesúvisiacej s jeho klientom, nakoľko pri výkone advokácie dochádza k rokovaniam medzi obhajcami spoluobvinených, ako i k substitúcii pri zastupovaní klientov, čím by mohlo dôjsť k získaniu informácie iným advokátom pôsobiacim ako agent. Kumuláciou osoby advokáta a agenta by teda boli potenciálne dotknuté oprávnené záujmy klientov, ktorým by advokáti nemohli garantovať nedotknuteľnosť ich záujmov v prípade svojej angažovanosti ako agentov. Za takej situácie by advokáti de facto nepracovali pre svojich klientov, ale štát, čím by sa narušilo rozdelenie postavenia orgánov činných v trestnom konaní, obhajcov a súdov.

Aj keď záujem štátu chrániť spoločnosť pred páchateľmi trestných činov a odhaľovať hlavne korupčnú trestnú činnosť je enormný, je potrebné v každom prípade skúmať, či použité prostriedky nekolidujú so základnými princípmi demokratického a právneho štátu. Súčasne treba posúdiť alternatívne použitie iných prostriedkov, ktorými možno dosiahnuť rovnaký efekt, aj pri prípadnom vynaložení väčšieho úsilia.

Ustanovením advokáta za agenta dochádza k narušeniu vážnosti postavenia advokáta, ktorý koná podľa pokynov polície, a tým aj k zníženiu dôstojnosti a dôveryhodnosti celého advokátskeho stavu. Za

situácie, že by súdy akceptovali pôsobenie advokátov v postavení agentov, obvinení by nemali istotu, že obhajca, ktorého si zvolili, alebo im bol ustanovený, nespôsobuje s políciou a neporuší povinnosť mlčanlivosti, resp. polícia získa informácie, ktoré by obvineným mohli privodiť ďalšie trestné stíhanie. Takéto konanie advokáta je neželateľné i vo vzťahu k odhaľovaniu trestnej činnosti inej osoby, ktorá nie je jeho klientom, práve z dôvodu dokumentácie a koordinácie činnosti agenta políciou. Tým je priamo dotknutá dôvernosť informácií klientov, ktoré by v zmysle ustanovenia § 88b ods. 12 Tr. por. mohli byť použité v inom konaní, a to o obzvlášť závažnom trestnom čine, korupcii a trestnom čine zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 158 Tr. zák.

V súlade so zákonom o advokácii je advokát oprávnený porušiť povinnosť mlčanlivosti v prípade zákonnej povinnosti prekaziť spáchanie trestného činu. Za konanie smerujúce k prekazeniu trestného činnosti nemožno považovať napomáhanie polícii priamym pôsobením vo vzťahu k páchatelovi a jeho navádzania na dokonanie trestného činu, ani prijatie postavenia agenta.

Agent je jedným z prostriedkov operatívno-pátracej činnosti polície, pričom by ním mal byť hlavne príslušník Policajného zboru. Na odhaľovanie trestných činov korupcie možno za agenta ustanoviť aj civilnú osobu. Aj keď Trestný poriadok nevymedzuje okruh civilných osôb, ktoré nemôžu vystupovať ako agenti, je tento inštitút nezlučiteľný s inštitútom obhajoby v trestnom konaní. Použitím agenta advokáta sa nielen zasahuje do nezávislého konania advokáta, ale aj do ústavou garantovaných práv občanov, resp. obvinených na obhajobu.

Na okraj veci hodno poznamenať, že prístup vyjadrujúci jasný nesúhlas (odpor) s tým, aby bolo vôbec umožnené inštitút agenta spojiť s poslaním advokáta (založiť takýto dvojité status) prezentoval aj samotný zákonodarca. Došlo k tomu, keď väčšina poslancov Národnej rady Slovenskej republiky návrh poslanca JUDr. Daniela Lipšica na vydanie zákona, ktorým sa doplnia zákon č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní v znení neskorších predpisov v znení zákona č. 8/2005 Z. z., a ktorým malo byť do zákona o advokácii doplnené ustanovenie § 18a umožňujúce použitie advokáta ako agenta pri odhaľovaní, zisťovaní a usvedčovaní páchatelov korupcie, hlasovaním zo dňa 22. marca 2007 neposunula do druhého čítania. Obdobný prístup k tejto otázke možno vyvodiť aj z Advokátskeho poriadku (§ 2 ods. 4), podľa ktorého advokát nesmie prijať poverenie, ktoré by znížovalo dôstojnosť advokátskeho stavu a smie použiť len prostriedky, ktoré sú v súlade so všeobecne záväznými predpismi, dobrými mravmi a zásadami slušného správania sa.

Dovolací súd k veci tiež uvádza, že v danom prípade mala polícia k dispozícii aj iné prostriedky na odhalenie a usvedčenie páchatel'a, ktoré by boli (len sčasti) komplikovanejšie. Použitím primeraných informačno-technických prostriedkov a prostriedkov operatívno-pátracej činnosti, napr. sledovaním a vyhotovením obrazových a zvukových záznamov zo stretnutí medzi svedkyňou JUDr. K. a obvineným, sa dali dosiahnuť rovnaké ciele a páchatel' mohol byť takisto zadržaný na mieste činu, ako v spolupráci s agentom.

Ustanovenie advokátky za agenta znamená úplné popretie zdôraznenej právnej argumentácie a z toho plynúcich konzekvencií a nemôže byť preto v súlade so zákonom, celkom odhliadnuc od toho, že (zároveň) absentovala aj podmienka podstatného sťaženia získania poznatkov využitím iných prostriedkov. Spôsob získania dôkazu - výpovede svedkyne JUDr. K. mal potom vplyv na zákonnosť tohto dôkazu.

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g/ Tr. por. bol daný.

Vo vzťahu k právnej kvalifikácii dovolací súd uvádza, že dovolateľ bol správne trestne stíhaný pre trestný čin podplácania podľa § 161 ods. 1, ods. 3 písm. b/ Tr. zák. Na základe takto určenej právnej kvalifikácie bol potom príslušný na konanie Špeciálny súd v Pezinku.

Podľa § 161 ods. 1 Tr. zák. kto priamo alebo cez sprostredkovateľa poskytne úplatok alebo inú

nenáležitú výhodu alebo ich sľúbi inému, aby ten zneužil svoje zamestnanie, povolanie, postavenie alebo funkciu na poskytnutie výhody niektorej osobe alebo na jej neodôvodnené uprednostnenie pred inými, alebo z tohto dôvodu priamo alebo cez sprostredkovateľa poskytne alebo sľúbi úplatok alebo inú nenáležitú výhodu inej osobe, potresce sa odňatím slobody až na dva roky alebo peňažným trestom.

Podľa § 161 ods. 3 písm. b/ Tr. zák. odňatím slobody na jeden rok až päť rokov sa páchatel potresce, ak činom uvedeným v odseku 1 alebo 2 poruší osobitnú povinnosť, ktorá mu vyplýva zo zákona, alebo dôležitú povinnosť, ktorá mu vyplýva z jeho zamestnania, povolania, postavenia alebo funkcie, alebo povinnosť, na ktorej plnenie sa osobitne zaviazal.

Podľa § 175 ods. 1 Tr. zák. kto ako svedok, znalec alebo tlmočník pred súdom, prokurátorom alebo vyšetrovateľom alebo policajným orgánom v trestnom konaní alebo na účely trestného konania v cudzine alebo pred vyšetrovacou komisiou zákonodarného orgánu

a/ uvedie nepravdu o okolnosti, ktorá má podstatný význam pre rozhodnutie alebo pre zistenie vyšetrovacej komisie zákonodarného orgánu, alebo

b/ takúto okolnosť zamlčí, potresce sa odňatím slobody až na tri roky alebo peňažným trestom.

Spoločným znakom oboch trestných činov je úmyselné konanie páchatel'a. Pri trestnom čine podplácania páchatel' poskytuje, resp. sľúbi úplatok alebo inú nenáležitú výhodu za to, že podplácaný zneužije svoje postavenie, povolanie, funkciu alebo zamestnanie. Kvalifikovaná skutková podstata podľa odseku 3 vyžaduje porušenie osobitnej, resp. dôležitej povinnosti, ktorá podplácanému vyplýva zo zákona, zamestnania, povolania, funkcie, postavenia alebo na ktorej plnenie sa osobitne zaviazal. Páchatel'om môže byť akákoľvek osoba. V prípade trestného činu krivej výpovede a nepravdivého znaleckého posudku môže byť páchatel'om iba špeciálny subjekt, a to svedok, znalec alebo tlmočník. Páchatel' koná buď aktívnou formou /uvedie nepravdu o okolnosti, ktorá má podstatný význam pre rozhodnutie alebo zistenie príslušného orgánu/ alebo pasívnym spôsobom v podobe zamlčania takejto okolnosti, pričom sa takéto konanie vyžaduje v trestnom konaní pred súdom, prokurátorom, vyšetrovateľom, policajným zborom alebo pred vyšetrovacou komisiou zákonodarného orgánu. Pritom musí ísť o okolnosť podstatnú pre rozhodnutie.

Obvinený ako obhajca obvineného Mgr. I. požiadal obhajkyňu spoluobvineného U. JUDr. K., aby ovplyvnila svojho klienta k zmene svojej predchádzajúcej výpovede pri konfrontácii dňa 16. júla 2004, za čo jej aj po zmene výpovede odovzdal sumu 30 000,- Sk, a to 25 000,- Sk pre ňu a 5 000,- Sk pre jej klienta.

Obvinený teda s prisľubom poskytnutia finančnej výhody žiadal JUDr. K., aby nielen zneužila svoje povolanie advokátky a vplývala na svojho klienta, t. j. využila dôveru, ktorú požívala vo vzťahu k svojmu klientovi, ale aj porušila povinnosti vyplývajúce zo zákona o advokácii a zo svojho povolania.

Obvinený svojim konaním teda naplnil všetky znaky skutkovej podstaty trestného činu podplácania podľa § 161 ods. 1, ods. 3 písm. b/ Tr. zák. Konanie obvineného nie je možné subsumovať pod návod na trestný čin krivej výpovede a nepravdivého znaleckého posudku, pretože obvinený by musel navádzať priamo svedka U., aby uviedol nepravdu o okolnosti, ktorá má podstatný význam pre rozhodnutie, pretože páchatel'om tohto trestného činu môže byť iba špeciálny subjekt.

Dovolateľom uvádzaný judikát R 8/1982 je pre daný prípad nepoužiteľný, nakoľko v čase spáchania skutku dňa 28. februára 1980 bolo iné znenie trestného činu podplácania, kde sa vyžadovalo poskytnutie úplatku v súvislosti s obstarávaním vecí všeobecného záujmu. Ak sa poskytol úplatok za to, aby občan pred orgánom činným v trestnom konaní vypovedal nepravdu a nie v súvislosti s obstarávaním vecí všeobecného záujmu, skutok sa kvalifikoval ako trestný čin krivej výpovede a nepravdivého znaleckého posudku. Judikát riešil použitie právnej kvalifikácie práve s ohľadom na obstarávanie vecí všeobecného záujmu. V tejto súvislosti dovolací považuje za potrebné uviesť, že v judikátovej prejednávanej veci páchatel' ponúkol finančnú hotovosť svedkovi, ktorý mal zamlčať okolnosť podstatnú pre rozhodnutie veci, nie tretej osobe, ktorá mala pôsobiť na takéhoto svedka.

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. teda nie je daný.

Dovolať v dovolaní uplatnil aj dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. d/ Tr. por. z dôvodu, že sa hlavné pojednávanie dňa 30. novembra 2006 uskutočnilo v jeho neprítomnosti.

Napriek skutočnosti, že Ústavný súd Slovenskej republiky nálezom zo dňa 9. marca 2011 dovolaciemu súdu nevytkol pochybenie v dovolaťom uvádzanom dovolacom dôvode podľa § 371 ods. 1 písm. d/ Tr. por. (v tejto časti sťažnosti dovolaťa nevyhovelo), bolo potrebné sa vysporiadať aj s týmto dovolacím dôvodom vzhľadom na zrušenie celého pôvodného rozhodnutia dovolacieho súdu.

Dovolací súd z predloženého spisového materiálu nezistil porušenie zákona zo strany konajúceho prvostupňového súdu. Procesné podmienky na vykonanie hlavného pojednávania v neprítomnosti obvineného v zmysle ustanovenia § 202 Tr. por. boli splnené. Obvinený bol na termín hlavného pojednávania predvolaný (predvolanie prevzal dňa 9. novembra 2006), avšak svoju neúčast' riadne neospravedlnil, ani nepredložil potvrdenie o pretrvávajúcej práceneschopnosti. Potvrdenie o práceneschopnosti (vo faxovej podobe) zo dňa 6. novembra 2006 /č. 1. 597/ bolo podkladom na ospravedlnenie jeho neprítomnosti len na hlavné pojednávanie vytýčené na deň 7. novembra 2006. Za riadne a včas ospravedlnenú neúčast' pritom nemožno považovať obvineným zaslané podania o pokračujúcej práceneschopnosti bez doloženia potvrdenia od lekára. Prítom obvinený v podaniach uvádza iné ochorenie, ako to, na ktoré mal od ošetrojúceho lekára vystavené potvrdenie o práceneschopnosti, ktoré do dňa konania predmetného hlavného pojednávania nebolo doplnené originálom. Závery Úradu pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou o práceneschopnosti obvineného a postupu jeho lekára sú z dôvodu ich oneskoreného doručenia (až dňa 21. decembra 2006) bezpredmetné.

Súd prvého stupňa sa pokúšal zabezpečiť prítomnosť obvineného na predmetnom pojednávaní aj jeho predvedením, avšak napriek snahe Obvodného oddelenia PZ Pezinok a Obvodného oddelenia PZ Bratislava III Rača neúspešne.

K zastupovaniu obvineného na hlavnom pojednávaní náhradnou obhajkyňou JUDr. Máriou Hvoždárovou, s ktorej ustanovením obvinený nesúhlasil, dovolací súd dodáva, že obvinený dňa 7. novembra 2006 súdu prvého stupňa oznámil vypovedanie plnej moci zvolenej obhajkyňi JUDr. Kataríne Dušákovéj. Súd vyzval obvineného na zvolenie si obhajcu v lehote 3 dní. Obvinený namietal krátkosť lehoty, ale ani do konania hlavného pojednávania dňa 30. novembra 2006 si obhajcu nezvolil. Z dôvodu ohrozenia zmarenia hlavného pojednávania súd obvinenému ustanovil náhradnú obhajkyňu.

Ani dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. d/ Tr. por. daný nebol.

Najvyšší súd Slovenskej republiky so zreteľom na všetky skôr uvedené skutočnosti zistil, že sú teda splnené len dôvody dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. e/ a písm. g/ Tr. por., podľa § 386 ods. 1, ods. 2 Tr. por. vyslovil porušenie zákona v ustanoveniach § 88b Tr. por. (zák. č. 141/1961 Zb.) a § 31 ods. 1 Tr. por. (zák. č. 301/2005 Z.z.) - porušenie bolo v neprospech obvineného - a zrušil napadnuté uznesenie, ako aj naň obsahovo nadväzujúce rozhodnutia; podľa § 388 ods. 1 Tr. por. Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky prikázal vec v potrebnom rozsahu znovu prerokovať a rozhodnúť.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.